

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie Z. S., H. K., J. P. S., E. P. i Miasta W.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki Z. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,

zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestniczka Z. S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 6 lutego 2020 r. w sprawie XXVII Ca [...].

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca zarzuciła, że postanowienie Sądu drugiej instancji zostało oparte w zasadzie wyłącznie na nowej opinii Instytutu, co w ocenie Sądu Okręgowego, w wystarczającym stopniu zdyskwalifikowało opinię biegłych sądowych R. W. i P. B.. Ponadto skarżąca zarzuciła, że Sąd drugiej instancji dokonał uzupełnienia opinii neurologicznej przez lekarza, który nie posiada statutu biegłego, co uzasadnia, zdaniem uczestniczki, oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, niepubl.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, niepubl.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08,

niepubl.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego nie zostały spełnione przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Okręgowy wyraźnie wskazał, dlaczego dopuszczona została opinia instytutu na podstawie art. 290 k.p.c. oraz wyjaśnił, że dotychczasowa opinia R. W. i P. B. została podważona albowiem nie uwzględniła przejściowego charakteru zaburzeń oraz nie rozróżniała poziomów nasilenia otępiennego i wpływu tego zróżnicowania na zdolność do podejmowania ważnych prawnie decyzji. Wskazane przez skarżącą okoliczności nie wskazują zatem, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Trzeba podkreślić, że weryfikacja ustaleń faktycznych na etapie postępowania kasacyjnego - do czego w istocie zmierza skarżąca kwestionując opinię biegłych - jest niedopuszczalna i pozostaje poza kognicją Sądu Najwyższego. Niedopuszczalne jest również kwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodu z opinii biegłego na czym opiera się argumentacja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Konkludując, w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania. Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.